

Abrahamsen: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Med det ærede Medlem for Kellerup-Kredsen (N. P. Jensen) er jeg ganske enig i hans Opfattelse af det rigtige i at faa gjort et Forsøg paa at indføre den glidende Løns Princip. Men naar han har taget det Standpunkt, at han for sit Vedkommende ikke vil kunne stemme for dette Lovforslag, hvis man ikke forlader det Princip, hvorpaa det nu er bygget, og gaar over til det andet, som han er en speciel Tilhænger af, vil jeg meget anbefale det høje Tings Medlemmer ikke at tage samme Stilling. Jeg ser saaledes paa Sagen, at hvis man nu under den Udvalgsbehandling, der skal foregaa, vilde forsøge paa at forlade det Princip, paa hvilket dette Lovforslag er bygget, og gaa over til en Undersøgelse af, hvorvidt man skal indføre den glidende Løns Princip, saa kunde det let medføre, at hele Reformen gik i Staa, og jeg tror ikke, det gaar an af Hensyn til Tjenestemændene at forsinke Reformens Gennemførelse. Faktisk er det jo nemlig, at Forventningerne hos Tjenestemændene er saa store, at blot en Forsinkelse af dette Forslags Gennemførelse vil kunne faa Følger, som i alt Fald jeg ikke vil tage Medansvaret for. Derfor anbefaler jeg nu, da vi staar ved Forhandlingens Slutning, at man accepterer det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, giver Forslaget en velvillig og hurtig Udvalgsbehandling og ser at faa det gennemført i Rigsdagen, saa at Loven hurtig kan træde i Kraft og komme de Tjenestemænd til gode, der har Krav paa, saa hurtigt som muligt, at se deres økonomiske Vilkaar forbedret.

Det ærede 15de Medlem for Hovedstaden (Laurits Jensen) har under denne Debat rejst Spørgsmaalet om Tjenestemænds Adgang til Erhverv udenfor Statstjenesten. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende deler de Synspunkter, han har anlagt. Paa den anden Side ser jeg ikke, at han med Ret skulde kunne sige, at de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Lovforslag netop med Henblik paa dette Forhold, ikke, i Forhold til hvad vi tidligere har haft af Bestemmelser paa dette Omraade — der har nemlig slet ingen været —, betyder et væsentligt Fremskridt. Det, her sker, er, at Tjenestemændene kommer under Kontrol. Der sker det, at det er en Minister, der kommer til at afgøre, hvorvidt Tjenestemændene ved Siden af deres Stilling i Statens Tjeneste skal kunne konkurrere med Folk i private Erhverv, og med det Kendskab, jeg har til Tjenestemændene, maa jeg sige, at det er meget faa, der ved Siden af

deres Tjenestemandsstilling har saadanne private Erhverv. I den Etat, jeg tjener i, er der, saa vidt mig bekendt, nu for Tiden kun en eneste Tjenestemand, der har noget Erhverv i den Retning, det ærede Medlem talte om. Men jeg giver ham Ret i hans Grundbetragtning, og jeg vil henstille til den højtærede Minister og for Resten til de forskellige Ministre indenfor de enkelte Administrationsgrene, at de, naar denne Lov er gennemført, kræver, at Lovens Bestemmelser paa dette Punkt saa vidt muligt bliver overholdt.

Saa vil jeg gerne rette et Par Ord til den højtærede Finansminister. I sin Tale i Dag erklærede han sig enig med mig i Spørgsmaalet om Delingen af Kontorchefsstillingen i to Klasser. Jeg maa sige, jeg havde ventet, at den højtærede Finansminister havde taget den fulde Konsekvens af sin Sympati for, at det var blevet ved det Forhold, at alle Kontorcheferne var blevet staaende i samme Lønklasse, men jeg fik af hans Udtalelser det Indtryk, at han ikke agter at stille Ændringsforslag i den Retning, og jeg maa derfor sige, at det kan jo kun være de paagældende Kontorchefer til liden Glæde, at Finansministeren deler Opfattelsen med mig, naar han ikke agter at foretage noget som helst effektivt Skridt for at faa den Fejl, som efter min Mening er gjort, rettet. Men herved er der jo intet at gøre. Den højtærede Minister agter ikke at stille Ændringsforslag, og et Ændringsforslag fra min Side vilde jo ikke føre til noget, det er klart.

Dernæst gik den højtærede Finansminister i sin Tale over til paa sin sædvanlige — hvad skal jeg kalde det — overlegne Maade at omtale de Udtalelser, et æret Medlem af mit Parti og jeg selv havde fremsat angaaende hans Omtale af Professorstillinger. Naar den højtærede Minister siger, at disse Professorer har jo valgt mellem Athene og Mammon, og nu maa de tage Konsekvensen af det Valg, de har gjort, synes jeg, at denne Opfattelse hos den højtærede Minister er noget mærkelig, thi det skulde jo altsaa, hvis man vilde tage det i sin yderste Konsekvens, føre til, at den Mand, som havde valgt Athene, egentlig talt skulde se helt bort fra Mammon. Naar man vælger mellem dem, maa man holde sig til det, man har valgt, og det andet kan ingen Rolle spille for een. Jeg synes, det vilde være en mærkelig Fordring at stille til de „Aandens Lys“, den højtærede Finansminister omtalte forleden Dag, at fordi de faar Lov til at sidde i deres Stilling og dyrke den Videnskab, de nu en Gang har